

ПРЕД НИВИТЕ.

Гроздан стоеше на високата могила и гледаше нивята. Те бяха изкласили буйни и гжсти. Безбрежно зелено море се люлееше пред него. Окото не се уморяваше да гледа. Душата не се насищаше да се радва.

Из нивята излезе Гроздановия сжсед Монката. Той се спря и погледна нагоре кжм могилата, дето стоеше Гроздан.

— Хей, Гроздане, ти ли си? Чакай, и аз ще дойда при тебе.

Монката почна да се изкачва на могилата. След малко той стигна при Гроздана, поизпотен и заморен, но усмихнат и весел. Калпака му беше накривен юнашки. В ржката си джржеше ржкойка зелена ржж, изтржгната из корен.

— Ходих в Загорци, — заговори Монката. — Там спях. Вржсах се, па рекох да се отбия да видя нивите. След тоя джжд вече — здраве им кажи! Я гледай, я гледай!

Той издигна ржжта и я показа на Гроздана. После я приравни сжс себе си. Той опря корена ѝ на земята, а класовете отправи нагоре. Вжрховете на ржжта надминаваха раменете му.

— Виждаш ли? До раменете ми стига, — говореше радостно Монката, — Голям берекет, голямо чудо, ти казвам!

Той погледна ржжта, погледна Гроздана и пак се усмихна.

— Ще я занеса в кржчмата. Нека да я видят всички. А ти какво си подранил тжй?

— Имам и аз една нива тждява, та дойдох да я повия.

Монката се побави още малко и каза:

— Аз ще си ходя. Ти нали ще гледаш нивата? Да слезем наедно.

Долу на пжтя те се разделиха. Монката размаха пак ржжта, засмя се и рече:

— Ще я занеса да я видят всички. Голям берекет, голямо чудо, ти казвам!

Той се обжрна и пое пжтя за село. А Гроздан нагази из буйните ниви, обсеяни с макове и метличини.